

Yazmak Üzerine

– Halit YILDIRIM · 09 Mart 2012

Yazmak Üzerine

Niçin yazarız? Yazmak bir ihtiyaç mıdır, fantezi midir, alışkanlık mıdır?

Yazmak üzerine bu soruları daha da çoğaltabiliriz. Zaman zaman yazarlarla yapılan röportajlarda bu sorular çok sorulmakta...

Yazma eylemini; “bilgilerin ve fikirlerin yazıyla başkalarıyla paylaşılmasıdır” diye tarif edebiliriz... Bilgi paylaşıldıkça çoğalır sözü ne kadar da manidardır. Yaşadığı çağa tanıklık eden yazar bildiklerini, gördüklerini gelecek nesillere aktarır.

Yazmak; yetenek ve özgüven işidir. Bir fikri ve iddiası olan birikim sahibi kişiler yazarlar. Yazma yeteneği olan ve belirli bir birikime sahip kişiler için yazmak; bir vazife ve sorumluluktur. Yazma yeteneği olan kişiler bu sorumluluktan kaçmamalıdır. Bu kaçışın sebepleri kimi zaman tembellik, kimi zaman korku, kimi zaman da paylaşmak istememektir. Bu sebeplerin hepsi de sorumluluktan kaçmayı meşru edemeyecek mazeretlerdir.

Yazmak aslında en iyi düşünmektir. Düşüncenin harflerle resmedilmesidir. Yazmak sayesinde bilgiler kaybolmaktan kurtulur. Yazmakla yazar hem kendini hem de bildiklerini yok olmaktan kurtarır. Zira ölüm ve unutulmak; eseri olmayan kişiler için söz konusudur.

Yazmak düşünmenin, düşünmek de okumanın sonucudur. Tıpkı testinin suyla dolup taşıdığı gibi okumak yazmayı tetikler. Mevlana Hazretleri de; “dolmayan testi taşmaz” buyurmakta...

Fikri bir hassasiyete sahip bir kişi bu fikirlerini derinleştirmek için okuma ihtiyacı duyar. Belirli bir birikime sahip olduğunda ise bu fikirlerini çevresiyle paylaşmak için yazmak ister.

Yazmak; kültürel birikim ister. Birikim ise okumak ve düşünmekten geçer. Birikim sahibi olmak için çok çalışmak, özverili olmak gerekir. Böyle bir birikime sahip olan kişi yazarak bir nevi içini döker, deşarj olur. Bir yazar yeteri kadar okumuyorsa yazdıkları ile kendini ele verir. Doyurucu şeyler yazabilmek için bilgiye doymuş olmak gerekir. Okuyucu bunun farkına vardığında onu okumayarak tepkisini gösterir. Salt ticari kaygılarla yazılmış malayani yazılar; saman alevi gibi çabucak söner gider. Bu ise yazarın üzerine düşen sorumluluğu yerine getirmediğinin bir göstergesidir.

Yazar halkın içinde olur, onun derdiyle hemdert olursa halkın gönlünü kazanır. Ama fildişi kulelerden ona tepeden bakar, onu hakir görür, onun inancına, yaşantısına ters gelen reçeteler sunarsa okurdan kabul yerine ret görür. Ülkemizdeki sözümona aydın geçinenlerle halkın arasının açık olması, bu kan uyuşmazlığı yüzündendir. Bilgi ve birikim seviyesi düşük de olsa halkımız; kimlik ve kişilik sorunu yaşayan bu tipleri allame-i cihan olsa kabul etmemektedir. Mevlana'nın deyimiyle “körler çarşısında ayna satmamak, sağırklar çarşısında gazel atmamak” bir yazar için düstur olmalıdır.

Yazar için kalemi namusudur. Yerine göre silahı, yerine göre de insanlığı aydınlatan feneridir. Yazar; kaleminin onurunu düşünmek zorundadır. Genç dimağları zehirlemek yerine, kör bir kurşun gibi onların geleceğini karartmak yerine “karanlığa tutulan bir fener” olmalıdır.

Yazarın silahı elindeki kalemidir. Bu yüzden yazar elindeki kalem silahını; cehalete, zulme ve her türlü

kötülüğe karşı kullanılmalıdır.

“İyi şeyler yazmak için, iyi bir ortam lazımdır” sözü her zaman doğru değildir. İyi bir yazar ortamını zaten kendisi oluşturur. Aslında bir yazar için en iyi ortam, o yazara verilen destektir. Hemen keşfedilmeyi beklemek de bir yazara uygun bir davranış değildir.

Yazımızın başında sorduğumuz “niçin yazıyoruz, yazmak bir gereklilik midir” sorularına cevap vermeye çalıştık. Nice güzellikleri başka yazılarla paylaşmak dileğiyle...

Halit Yıldırım